

Arrest

**nr. 57 376 van 4 maart 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 7 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. TUCI en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 februari 2010 een asielaanvraag in waarbij hij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 20 april 2010 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoeker diende bij aangetekend schrijven van 17 mei 2010 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.4. Bij arrest nr. 46 217 van 12 juli 2010 weigerde de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 24 november 2010 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond verklaard werd. Deze beslissing, die verzoeker op 8 december 2010 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17/05/2010 werd ingediend door:

(S., I.)(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 29/07/2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

Dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-attaché leidt af uit de voorgelegde medische attesten dat betrokkene een aandoening heeft waarbij een bepaalde behandeling het probleem voor een deel verhelpt. Volgens de arts-attaché geeft behandeling extra comfort, maar geen genezing en is het bijgevolg niet als levensnoodzakelijk te beschouwen.

De arts-attaché besluit dat de aandoening van de betrokkene niet te beschouwen is als ernstig of levensbedreigend. Dat de aandoening evenmin evolueert naar een ernstige of levensbedreigende situatie. Dat er derhalve geen bezwaar is tegen terugkeer naar land van herkomst.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : economische redenen) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene/n. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Schending van de art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering.

De motivering luidt als volgt:

“(…) de aandoening van de betrokkene niet te beschouwen is als ernstig of levensbedreigend. Dat de aandoening evenmin evolueert naar een ernstige of levensbedreigende situatie. Dat er derhalve geen bezwaar is tegen terugkeer naar land van herkomst.”

Het advies van de geneesheer-raadsheer van de DVZ is onvoldoende. Hij had het advies moeten laten inwinnen van een onafhankelijke specialist, in concreto een neuroloog (RVS 91.709, 19 december 2000).

DVZ moet rekening houden met de onmogelijkheid om een behandeling in het thuisland te verkrijgen en in de weigering een gemotiveerd antwoord geven op de bewezen argumenten dat de betrokkene de vereiste geneesmiddelen niet kan bekomen omdat hij onvoldoende financiële middelen heeft (RVS 78.764, 17 februari 1999);

Dat er geen behandeling voorhanden is in het land van oorsprong staat zwart op wit in het medisch verslag. Het DVZ zegt hier absoluut niets over, hoewel het ook door de attaché geneesheer wordt vermeld.

Het medisch verslag vermeldt dat de toestand van de patiënt kan verbeteren. Dit kan niet gelijk gesteld worden met extra-comfort, maar wel met een verbetering van de gezondheidstoestand of genezing;

Een eventuele genezing is dus niet uitgesloten.

Uit het verslag dd. 16.12.2010 (stuk 2) blijkt dat de toestand door deze injecties kan verbeteren.

Zonder deze behandeling kan zijn situatie wel verslechteren.

Bovendien kan verzoeker niet eens reizen (zie stuk 2).

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

3.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen. 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld:

(...)

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9 ter van de wet van 15.12.1980 ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid wel degelijk gemotiveerd heeft waarom de medische aandoening(en) van verzoeker in casu geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekers kritiek dienaangaande kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Voorts is het de verwerende partij niet duidelijk met welke elementen -aldus verzoeker- geen rekening zou worden gehouden.

Waar verzoeker ongestaafde kritiek uit betreffende de toegankelijkheid van de medische zorgen, verwijst de verwerende partij naar de motieven van de bestreden beslissing.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat de aandoening van verzoeker niet te beschouwen is als ernstig en levensbedreigend, en dat de behandeling van de aandoening bovendien enkel wat extra comfort biedt.

Artikel 9ter §1 bepaalt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

De geneesheer komt in zijn advies namelijk tot de vaststelling dat de medicamenteuze behandeling niet noodzakelijk is.

Verzoekers vage en algemene beschouwingen kunnen aan het voorgaande uiteraard geen afbreuk doen. Zij brengen geen enkel concreet gegeven aan waaruit zou kunnen blijken dat de vaststellingen in de bestreden beslissing onjuist zouden zijn.

Verzoekers beschouwingen falen in feite en in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

Het is geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel om na te gaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verzoekers beschouwingen missen elke feitelijke en juridische grondslag.”

3.1.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft – zoals verweerder terecht aangeeft – tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in de bestreden beslissing wel degelijk de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing worden weergegeven. Er wordt immers duidelijk gemotiveerd dat toepassing gemaakt werd van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf om medische redenen gemachtigd te worden ongegrond is omdat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. In dit verband wordt verder verwezen naar de vaststellingen die gedaan werden door een ambtenaar-geneesheer. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet of uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

3.1.3.2. In de mate dat verzoeker de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Allereerst betoogt verzoeker dat het advies van de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer niet volstaat om de bestreden beslissing te schragen en dat deze het advies van een onafhankelijke specialist had dienen in te winnen. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet echter niet in een verplichting voor de aangestelde ambtenaar-geneesheer om in alle gevallen het advies van van een geneesheer-specialist te vragen. Er dient tevens te worden gesteld dat de ambtenaar-geneesheer de medische aandoening waaraan verzoeker lijdt niet in vraag stelt, zodat niet kan worden ingezien waarom hij het advies van een geneesheer-specialist hieromtrent zou dienen in te winnen.

De door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft voorts toegelicht dat de ziekte waaraan verzoeker lijdt niet te beschouwen is als ernstig of levensbedreigend en geen risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, en verzoeker betwist deze vaststelling op zich niet. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn standpunt dat diende nagegaan te worden of hij een medische behandeling in zijn thuisland kan verkrijgen en deze voor hem toegankelijk is.

Verzoeker stelt nog dat zijn situatie kan verslechteren, maar weerlegt hiermee de vaststelling niet dat de aandoening die hij heeft niet evolueert naar een ernstige of levensbedreigende situatie. Zijn bewering dat de medische behandeling die hij in België krijgt kan leiden tot zijn genezing vindt daarnaast geen steun in enig stuk.

Waar verzoeker aangeeft dat uit het door hem neergelegde medisch verslag blijkt dat hij niet kan reizen, dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker geconsulteerde neurologe met betrekking tot de vraag of verzoeker kon reizen in haar gedetailleerd medische attest van 6 mei 2010 uitdrukkelijk stelde dat verzoeker kon reizen. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een nieuw gedetailleerd medisch attest. Dit document werd evenwel opgesteld op 16 december 2010 en derhalve nadat de bestreden beslissing werd genomen, zodat verweerder er geen rekening kon mee houden. Daarenboven moet worden geduid dat de door verzoeker geconsulteerde arts in dit nieuwe attest met betrekking tot de vraag of verzoeker kon reizen enkel aangeeft dat er in zijn land van herkomst geen degelijke sanitaire infrastructuur aanwezig is en dat er een risico bestaat op een slechte behandeling. Uit deze uiteenzetting kan – los van de vaststelling dat niet blijkt dat deze verklaring correct is, nu geen enkele bron vermeld wordt – evenwel niet afgeleid worden dat er enige medische reden zou bestaan die zou verhinderen dat verzoeker zou reizen.

De beschouwingen van verzoeker laten bijgevolg niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij stelt in dit verband het volgende:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Schending van de art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering.

De motivering luidt als volgt:

“(…) de aandoening van de betrokkene niet te beschouwen is als ernstig of levensbedreigend. Dat de aandoening evenmin evolueert naar een ernstige of levensbedreigende situatie. Dat er derhalve geen bezwaar is tegen terugkeer naar land van herkomst.”

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.”

3.2.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Verzoeker beperkt zich tot de herhaling van de grieven geformuleerd in zijn eerste middel.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter ontvankelijk doch ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers dossier daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de beslissing terdege ondersteunen.”

3.2.3. De Raad kan slechts verwijzen naar de bespreking van het eerste middel en vaststellen dat verzoeker door een uiteenzetting te geven inzake de motiveringsplicht niet aantoonde dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig zou zijn voorbereid en niet zou gesteund zijn op een correcte feitenfinding. Verzoekers beschouwingen laten dan ook niet toe te besluiten dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht miskend heeft.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt het volgende:

“Artikel 3 EVRM stelt dat « Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen »;

Dat krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de betrokkenen de substantiële gronden moet voorleggen, die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM;

Dat het begin van bewijs kan steunen op de medische rapporten die de diagnose en de behandeling van verzoeker vastleggen.

Hieruit blijkt dat er geen behandeling voorhanden is in het land van oorsprong.”

3.3.2. Verweerder werpt het volgende op:

“De verwerende partij stelt vast dat in verzoekers derde middel niet nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoeker nochtans voorgehouden schending van artikel 3 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde eveneens om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Ten overvloede laat de verwerende partij nog het volgende gelden.

In antwoord op de door verzoeker geponeerde schending van art. 3 EVRM, laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94. 29 juni 1994, T. Vreemd 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992. Arr. Cass. 1993, 1, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002. R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)”

3.3.3. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker beperkt zich tot de bewering dat zijn medisch probleem niet kan behandeld worden in zijn land van herkomst. Hij weerlegt hiermee evenwel de vaststelling niet die werd gedaan door een ambtenaar-geneesheer die oordeelde dat het medische probleem van verzoeker niet voldoende zwaarwichtig is om het te beschouwen als ernstig of levensbedreigend en dat de vastgestelde aandoening geen risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Ten overvloede dient er tevens op gewezen te worden dat uit de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij in Macedonië wel werd behandeld voor zijn medisch probleem, weze het dat niet steeds onmiddellijk kon worden ingegaan op zijn vraag om bepaalde handelingen te stellen omdat de bestelde medicatie nog niet was gearriveerd of omdat er nog gewacht werd op een akkoord van het gezondheidsfonds. Er dient in dit verband op gewezen te worden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wvd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK